

tryk, at jeg ikke kunde gaa videre, naar jeg ikke vilde være uarigtig overfor Folk, som efter min Mening besøgte mig noget for tidt, og som i det Hele vilde foranledige mig til at give yderligere Tilfagn, end jeg troede at være berettiget til at give.

Berg: Ja, vi høre jo nu, at det ærede Medlem fra Roskilde ikke med sit Udtryk har sigtet til to hæderlige Borgere her i vort nære Samfund, og at han heller ikke overfor det vistnok meget velfortjente Studsmaal, som en berømt Udlænding har faaet af den høitærede Minister, med Hensyn til denne har turdet fastholde sit Udtryk, men nu kun har nævnt en enkelt Mand. Deri ere vi vist alle enige med den høitærede Minister, at saadanne Betegnelser dog virkelig ikke gaa an. Det er vistnok endog meget uberettiget at omtale enkelte Mænd saaledes, fordi de ikke altid ere saa heldige at være tilpas for endel af det toneangivende Parti her i Byen, og det er jo vist, at der ikke foreligger noget Andet end dette, for at der kan have nogen som helst Skygge af Grund til at fremsætte saadanne personlige Sigtelser. Jeg glemte før en enkelt Bemærkning, som jeg dog gjerne vilde have fremsat, da den angaar et Spørgsmaal, som har været meget berørt, og som forøvrigt har været forhandlet i Udvalget, saa at jeg heller ikke antager, at den ærede Ordfører har Noget imod, at jeg bringer det frem. Det er angaaende det Spørgsmaal, hvorledes den høitærede Minister i Overensstemmelse med Loven har kunnet give det sjællandske Jernbaneselskab Koncession paa den Betingelse, at Banen først skulde være færdig den 1ste Januar 1875. Forsaavidt som jeg har forstaaet Forhandlingerne i Udvalget, har Mindretallet ligesaavel som hele Udvalget erkjendt, at § 8 i Loven af 26de Februar 1869 ikke kunde anvendes imod den høitærede Minister, idet Bestemmelsen i § 8 hviler paa en Forudsætning, som ikke er gaaet igjennem, nemlig at Utlægget af Falster-Banen overlades til Andre end det sjællandske Jernbaneselskab, men Mindretallet — det vil sige en Del af Flertallet — hvortil jeg hører, har dog ikke kunnet skjønne rettere, end at det ikke er efter Lovens Bog-

stav, at man har anvendt Bestemmelsen i Slutningen af Lovens sidste Paragraph paa det sjællandske Jernbaneselskab, thi der staar udtrykkelig: „Til Andre end det sjællandske Jernbaneselskab kan Koncession paa den i § 1 ovenomhandlede Bane kun meddeles paa den Betingelse, at Banen bliver færdig paa den Tid.“ Men det sjællandske Jernbaneselskab er jo dog ureguelig ikke Andre end det sjællandske Jernbaneselskab; det er det sjællandske Jernbaneselskab selv, og vi have derfor ogsaa forment, at denne Uoverensstemmelse selv om denne Fremgangsmaade kan undskyldes, og selv om den tildels kan siges at være i Lovens And, at der ogsaa i denne Mangel paa egentlig stringent Lovhjemmel var en Grund mere for Ministeren til ikke at give denne Koncession, forinden der havde fundet en ny Forhandling Sted med den lovgivende Magt; det er navnlig for den sidste Bedkommende, at jeg har tilladt mig at fremsætte denne Bemærkning.

Indenrigsministeren: Maa jeg blot gjøre den Bemærkning, at det var min Overbevisning, at jeg, ved at udlætte Sagen, indtil en videre Forhandling med Rigsdagen havde fundet Sted, vilde have ladet den Leilighed, jeg troede at have til at skaffe Banenettet udsiddet, gaa ud af min Haand. Det er Grunden, hvorfor jeg hastede med at gribe det beleilige Dieblis, idet jeg troede at fyldestgjøre alle de Ønsker, som navnlig i dette Thing ere blevne udtalte angaaende Jernbanesagen. Det ærede Medlem har uden Tvivl overset, at jeg i min Skrivelse til det ærede Thing har sagt, at under andre Forudsætninger end den, som § 8, første Stykke indeholder, var Tiden for det sjællandske Jernbaneselskab til at fuldende Banen ulødbestemt, og det tror jeg er fuldkommen rigtigt. Jeg mener derfor, at jeg i Mangel af en bestemt Angivelse af Tiden, har handlet fuldkommen korrekt ved i Lovens And at bestemme Fuldendelsen til et Aar tidligere, end man under andre Omstændigheder vilde have været pligtig til at fuldende hele Banen.

Scavenius: Forsaavidt den høitærede Ministers tidligere Fortolkning af Lovens Ord, var rigtig, behøvede der ikke at staa et eneste